

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 17C/82/2008
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1107223958
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2015:1107223958.21

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred sudkyňou Mgr. Katarínou Škultétyovou v právnej veci navrhovateľa: Q. J., narodený XX.XX.XXXX, bytom v G., F. XX, právne zastúpený SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14 proti odporkyni: E. H.od. Q., bytom v T., H. XX, zastúpenej Mgr. Karolom Haťapkom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Nám. SNP 22 o zaplatenie 14 273,39 Eur takto

rozhodol:

Odporkyňa je p o v i n n á zaplatiť navrhovateľovi sumu 14 273,39 Eur a úrok z omeškania vo výške 6% p.a. (ročne) zo sumy 14 273,39 Eur od 30.07.2005 do zaplatenia a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

O trovách konania rozhodne súd do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Návrhom doručeným súdu dňa 19.07.2007 sa navrhovateľ domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd uložil odporkyni povinnosť zaplatiť mu istinu vo výške 430 000 Sk (14 273,39 €) spolu s úrokom z omeškania 6% ročne, od 30.7.2005 do zaplatenia a náhradu trov konania.

Svoj návrh odôvodnil tým, že na základe zmluvy o pôžičke uzavretej 29.7.2004 medzi ním ako veriteľom a odporkyňou ako dlžníčkou požičal odporkyni sumu 430 000.- Sk za podmienok stanovených v zmluve, pričom táto sa zaviazala splatiť poskytnutú pôžičku najneskôr do 365 dní odo dňa podpísania zmluvy. Uviedol, že uvedenú pôžičku odporkyňa do dňa podania návrhu nevrátila, hoci lehota na jej vrátenie uplynula 29.7.2005. K návrhu ako listinné dôkazy pripojil výdavkový pokladničný doklad zo dňa 29.7.2004 a zmluvu o pôžičke zo dňa 29.7.2004.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení doručenom súdu 1.7.2008 v rámci procesnej obrany uviedla, že návrh považuje za predčasný, nakoľko v čase jeho podania je vedené konanie pred Okresným súdom v Galante pod sp.zn. 7C 143/2004 ktorým sa odporkyňa domáhala určenia neplatnosti predmetnej zmluvy o pôžičke s odôvodnením, že túto zmluvu podpísala pod nátlakom, ktorý na ňu vyvinul navrhovateľ spolu s obchodným partnerom. Zároveň označila za spornú tú skutočnosť, že finančné prostriedky 430 000.- Sk od navrhovateľa prevzala keď tvrdila, že túto nikdy neprevzala takže k naplneniu zmluvy o pôžičke nedošlo.

Navrhovateľ bol vo svojom návrhu povinný v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy, ktorých sa dovoľáva a ďalej prispieť k dosiahnutiu účelu konania pravdivým a úplným opísaním potrebných skutočností a označením dôkazných prostriedkov v zmysle ustanovenia § 101 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Súd spornú

vec prejednal v intenciách tvrdení uvádzanými navrhovateľom v návrhu, ktorými svoj žalobný návrh odôvodňoval.

Súd vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním na pojednávaní za prítomnosti účastníkov konania a ich právnych zástupcov, a to návrhom na začatie konania, výsluchom účastníkov konania, teda navrhovateľa a odporkyne, prednesmi právnych zástupcov navrhovateľa a odporkyne, oboznámením sa s listinnými dôkazmi - zmluvou o pôžičke zo dňa 29.07.2004, výdavkovým pokladničným dokladom zo dňa 29.07.2004, pripojeným súdnym spisom Okresného súdu v Galante, sp. zn. 7C 143/2004, fotokópiou výpisu z peňažného denníka vedeného navrhovateľom k 31.07.2004, ako aj ostatným obsahom spisu záverom čoho vyhodnotil vykonané dokazovanie a ustálil skutkový stav potrebný pre rozhodnutie a rozsudkom, č.k. 17C 82/2008-82 zo dňa 07.03.2011 zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal voči odporkyni zaplata sumy 14 273,39 Eur s príslušenstvom.

Krajský súd v Bratislave rozhodujúc o odvolaní navrhovateľa proti uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa uznesením zo dňa 31.01.2012, č.k. 8Co 152/2011-130 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo svojom rozhodnutí sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa o platnosti zmluvy o pôžičke z hľadiska ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko usúdil, že tento má dostatočnú oporu vo výsledkov vykonaného dokazovania, pričom uviedol, že odporkyni sa nepodarilo ani v tomto konaní dostatočne spoľahlivo preukázať také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali nedostatku jej slobodnej vôle v dôsledku nátlaku pri podpisovaní zmluvy o pôžičke. Nesúhlasil však so záverom súdu prvého stupňa týkajúcim sa preukazovania samotného aktu odovzdávania peňažných prostriedkov odporkyni, keď súd prvého stupňa bez toho, aby svedkov prítomných pri odovzdaní peňazí odporkyni sám priamo vypočul, vychádzal len z ich výpovedí v konaní vedenom Okresným súdom v Galante, pod sp. zn. 7C 143/2004, z čoho usúdil, že vzhľadom k ich vzťahu k navrhovateľovi (išlo o obchodných partnerov navrhovateľa) možno mať dôvodné pochybnosti o ich dôveryhodnosti a to aj vo vzťahu k ich záujmu na výsledku konania. Odvolací súd mal za to, že v prípade, ak súd prvého stupňa mal pochybnosti o tom, či aj fakticky došlo k reálnemu odovzdaniu peňažných prostriedkov tak, ako to vyplýva z článku 1 zmluvy a ako to potvrdili svedkovia, mal dôkladne vypočúť predovšetkým navrhovateľa a ním navrhovaných svedkov na konkrétne okolnosti odovzdania peňažnej hotovosti odporkyni. Pokiaľ teda chcel súd prvého stupňa inak vyhodnotiť výpovede svedkov ako Okresný súd v Galante, ktorý ich v konaní aj vypočul, mal, vzhľadom na zásadu ústnosti a priamosti, týchto svedkov sám v konaní vypočúť, aby tak mohol sám získať potrebné poznatky, ktoré by mohli mať vplyv na hodnotenie vierohodnosti ich výpovede. Podľa názoru odvolacieho súdu je vzhľadom na uvedené dôvody v ďalšom konaní potrebné podrobne vypočúť navrhovateľa, ako aj pri odovzdaní prítomných svedkov, na skutkové okolnosti odovzdania pôžičky, teda prečo bola poskytnutá práve suma 430.000,-Sk, kde boli peňažné prostriedky uložené (resp. kde sa nachádzal trezor) a kto, kedy ich bol vybrať, v akých bankovkách mali byť odovzdané, kedy bol vypíňaný výdavkový doklad, či takouto hotovosťou navrhovateľ disponoval (čo preukazoval už v predchádzajúcom konaní na Okresnom súde v Galante), prípadne na ďalšie okolnosti, ktoré počas konania vyjdú najavo (napr. či a prečo odporkyňa parafovala svojím podpisom aj prvú stranu zmluvy o pôžičke, ako uvádza navrhovateľ v odvolaní) a tiež zistiť vzťah svedkov k účastníkom konania, najmä vzhľadom k rôznym označeniam vzťahu svedkov k navrhovateľovi v konaní na Okresnom súde v Galante (majitelia, šéfovia, obchodní partneri, partneri v spoločnom podnikaní, priatelia a pod.).

Podľa § 226 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Súd vychádzal pri opätovnom rozhodovaní o návrhu navrhovateľa zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním na pojednávaní za prítomnosti účastníkov, tak v pôvodnom konaní, ako aj v ďalšom konaní, v ktorom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu doplnil dokazovanie výsluchom svedkov E. E., H. J., Q. R., svedkyne R. T., znaleckým posudkom č. XX/XXXX znalkyne O. C. Koraušovej, výpisom z peňažného denníka za rozhodné obdobie, opätovne vypočul navrhovateľa a odporkyňu, pričom vychádzal prihliadol na dôkazy vykonané v pôvodnom prvostupňovom konaní, ako aj na ďalší obsah spisového materiálu a všetko, čo v konaní vyšlo najavo (§ 120 ods. 1 O.s.p.).

Súd teda vec prejednal v intenciách tvrdení uvádzaných navrhovateľom v návrhu, ktorými odôvodňoval svoj žalobný návrh a vo vyjadrení odporkyne, resp. ich právnych zástupcov z hľadiska skutočností, ktoré považoval za nesporné. Zároveň súd opakovane poučil účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p. o povinnosti predložiť a označiť potrebné dôkazy, ktoré v konaní žiadajú vykonať, a to písomne v predvolaní na pojednávanie a tiež na pojednávaní pred vyhlásením uznesenia o ukončení dokazovania.

Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním teda súd zhodnotil v rozsahu potrebnom pre posúdenie rozhodujúcich skutočností vzťahujúcich sa k podstate veci a vzhľadom na charakter sporového konania uzavrel, že nie je opodstatnené výnimočne nariadovať ďalšie dokazovanie nad rámec návrhu účastníkov, nakoľko považoval skutkový stav za dostatočný pre posúdenie dôvodnosti žalobného návrhu, ďalšie dokazovanie by bolo nadbytočné a nepotrebné z hľadiska zistenia a posúdenia rozhodujúcich skutočností v prejednávanej veci.

K vykonanému dokazovaniu:

Z listinného dôkazu označeného ako Zmluva o pôžičke z 29.7.2004 súd zistil, že bola uzavretá medzi navrhovateľom a odporkyňou, pričom ako predmet zmluvy v čl.1 je uvedené: "veriteľ dňom podpísania zmluvy poskytol dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške 430 000.- Sk, slovom štyristotridsaťtisíc slovenských korún" ďalej len "pôžička " a dlžník sa zaviazal, že pôžičku veriteľovi v dohodnutej dobe a za dohodnutých podmienok vráti". Dĺžka dohodnutej doby bola zmluvnými stranami dohodnutá na 365 dní odo dňa podpísania zmluvy pričom bolo dohodnuté, že ak sa dlžník dostane s vrátením pôžičky do omeškania, je povinný zaplatiť veriteľovi za každý deň omeškania úrok 0,5% z pôžičky a zmluvnú pokutu vo výške 150 000.- Sk.

Z fotokópie výdavkového pokladničného dokladu č.356/2004 z 29.7.2004 súd zistil, že bol vystavený navrhovateľom a podľa neho bola suma 430 000.- Sk tvoriaca predmet pôžičky vyplatená odporkyňou pričom ako osoba, ktorá účtovný doklad vystavila je uvedený navrhovateľ. Uvedený výdavkový pokladničný doklad podpis príjemcu neobsahuje. V kolónke podpis príjemcu je uvedená kolónka viď zmluva.

Z pripojeného súdneho spisu vedeného pred OS Galanta sp-zn.7C 143/2004 v právnej veci navrhovateľky E. H., rod. Q. proti odporcovi Q. J. o vyslovenie neplatnosti právneho úkonu vyplynulo, že uvedené súdne konanie bolo právoplatne skončené dňom 1.12.2008, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 24.9.2008 č.k.24Co 249/2007-194, ktorým súd druhého stupňa potvrdil rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 2.8.2007, ktorým súd návrh navrhovateľky z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu zamietol.

Navrhovateľ vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 10.10.2012 navrhovateľ potvrdil skutočnosti uvedené už v jeho predchádzajúcej výpovedi v pôvodnom prvostupňovom konaní, a to, že k dohode o pôžičke došlo tak, že pani H. chcela zvýšiť plat, na čom sa ale nedohodli, tak sa ak dlhoroční spolupracovníci začali baviť súkromne až sa dostali k tomu, že jej ponúkol pôžičku vo výške 430 000 Sk, nakoľko chcela skúsiť vlastné podnikanie, na ktoré jej, podľa jej vyjadrenia chýbali finančné prostriedky. Navrhovateľ potom podľa jeho slov vybral peniaze z trezoru, následne vytlačil z počítača zmluvu o pôžičke, ktorú mal uloženú, keďže to nebolo po prvýkrát čo takto požičiaval peniaze a po podpise zmluvy odovzdal finančné prostriedky odporkyňu. Uviedol, že celé stretnutie trvalo asi pol hodinu, čas presne nesledoval. Prítomní pri uzatváraní pôžičky mali byť aj pán E. a pán J., nikto iný tam prítomný podľa neho nebol. Pokladničný doklad vystavili až následne účtovníci, bol vystavený bez prítomnosti odporkyne, čím vysvetľoval absenciu podpisu odporkyne na ňom. Skončenie pracovného pomeru u navrhovateľa mala podľa neho iniciovať odporkyňa potom, čo sa nedohodli na zvýšení platu. Pokiaľ ide o vzťah ku svedkom pánovi E. a J. navrhovateľ potvrdil, že mali osobný aj profesionálny vzťah, poznali sa z minulej práce a pomáhali mu v jeho firme, neboli však jeho zamestnanci, nemali uzavretú ani žiadnu obchodnú dohodu a navrhovateľ im žiadnu odmenu nevyplácal, boli však na základe ústnej dohody s navrhovateľom oprávnení udeľovať pokyny zamestnancom v prípade, že bol navrhovateľ chorý alebo bol na dovolenke.

Aj odporkyňa ako bolo zistené z jej opätovného výsluchu, trvala na všetkých doposiaľ uvedených skutočnostiach, trvala na tom, že nikdy od navrhovateľa pôžičku nežiadala, nežiadala ani o zvýšenie platu, mala za to, že z práce ju vyslovene vyhodili. Pán E. bol podľa jej udaní majiteľom spoločnosti a

pán J. bol v tom čase tichým spoločníkom. Vo svojej výpovedi odporkyňa poprela prevzatie finančných prostriedkov v sume 430 000 Sk a tvrdila, že nevedela, že popisuje zmluvu o pôžičke, videla len prvú stranu ma ktorej bola výpoveď.

Svedok E. E. vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 13.03.2013 uviedol, že s navrhovateľom sa pozná dlhšie, už z predchádzajúceho zamestnania a v súčasnosti sú partnermi v podnikaní, mimo práce sa nestretávajú, predtým boli priateľmi. Svedok však pozná aj odporkyňu, a to už od jeho 14 rokov, nakoľko sú rodáci z jedného mesta a navštevovali jeden športový klub. Svedok uviedol, že nevie aký záujem by mohol mať na uvádzaní nepravdivých skutočností pred súdom. V čase, kedy bol svedkom uzavretia pôžičky medzi navrhovateľom a odporkyňou, obchodnými partnermi s navrhovateľom ešte neboli, navrhovateľ ho len občas oslovil, keď potreboval poradenstvo v podnikaní. Pamätá sa na to, že v deň keď došlo k uzavretiu zmluvy, pričom na presný dátum si svedok už nespomenul, rokoval navrhovateľ v tom čase ešte so slečnou Q. (odporkyňa) o ďalšej spolupráci, v rámci čoho dospeli k tomu, že ďalej už spolupracovať nebudú a potom čo mu slečna Q. povedala, že by potrebovala nejaký „štartovací balík“, vzišlo z toho, že sa napokon dohodli na pôžičke. Svedok videl ako obaja podpísali zmluvu a ako boli odovzdané peniaze. Podľa jeho udania svedkom udalosti bol aj pán J.. Peniaze boli podľa svedka uložené v trezore, ako bolo zvykom, odtiaľ ich navrhovateľ vybrať, to či bol trezor otvorený alebo uzatvorený, si svedok spomenúť nevedel, pamätal si však, že potom čo navrhovateľ peniaze vybral, prerátal ich a odovzdal odporkyňi, ktorá si ich podľa svedka prepočítala. To, či bol na stretnutí podpísaný účastníkmi aj iný doklad si svedok nespomenul. Svedok potvrdil, že dvere na miestnosti, kde prebiehalo rokovanie boli zavreté. Stretnutie prebiehalo v „pokľudnej“, svedok si nebol vedomý toho, že by tam boli náznaky násilia alebo vyhrážok. Atmosfére. Svedok sám peniaze neprepočítaval, ale vie, že tam bolo 430 000 Sk, keďže videl súhlas na oboch stranách, preto vychádza z toho, že to tak bolo.

Svedok H. J. vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa XX.XX.XXXX uviedol, že navrhovateľ je jeho kamarát, s ktorým istý čas aj podnikal, teraz už spoločne nepodnikajú, kamaráti však zostali. V čase, kedy malo dôjsť k stretnutiu navrhovateľa a odporkyne a uzavretiu pôžičky si ho na toto stretnutie zavolať navrhovateľ, ktorý mu povedal, že má nejaké pracovné stretnutie a bol by rád, keby bol svedok na ňom prítomný. Svedok v tom čase do firmy navrhovateľa len chodieval, až neskôr začal s navrhovateľom spoločne podnikáť. Keďže do firmy chodieval poznal aj odporkyňu. Svedok nebol na stretnutí navrhovateľa s odporkyňou prítomný od začiatku, keď prišiel bol tam už pán J., pani H. a pán E., preto nevie podrobnosti od začiatku, teda nevie čo bolo predmetom rokovania, keď prišiel svedok tak sa rokovalo o tom, že sa podpíše dohoda a odovzdajú sa peniaze. Zmluvu síce nečítal, ale predpokladal, že keď sa účastníci dohodli na pôžičke, aj zmluva sa týkala pôžičky. Svedok videl hotovosť na vlastné oči, bolo povedané, že je to 430 000 Sk, no on osobne peniaze neprepočítaval. Svedok si nepamätal, odkiaľ navrhovateľ hotovosť vzal, uviedol, že nevie či to bolo zo šuflíka alebo ich mal na stole. Svedok videl ako odporkyňa zmluvu podpísala, peniaze prevzala, kde si ich mala uložiť nevidel. Uviedol, že o výške sumy nemá dôvod pochybovať, keďže videl odovzdanie peňazí a podpísanie zmluvy odporkyňou, vychádza z toho, že keď niekto niečo podpisuje, tak si to sumu preráta. V akých bankovkách bola odovzdaná suma peňazí uviesť nevedel.

Svedkyňa R. T. na pojednávaní dňa 13.05.2013 pokiaľ ide o vzťah k účastníkom konania uviedla, že má priateľský vzťah k obom účastníkom, s odporkyňou istý čas podnikala, začali podnikáť v roku 2004, hneď potom čo skončili pracovný pomer u navrhovateľa. K pôžičke malo podľa jej výpovede dôjsť asi týždeň predtým ako ukončila pracovný pomer u navrhovateľa, čo bolo v auguste 2004. Vo firme mala na starosti prijímanie objednávok na prácu študentov, preto nikdy predtým výplaty študentom nevyplácala, to bola práca pani H., ona si vždy všetky výplaty dopredu pripravila a bolo tomu tak aj v ten deň. V čase keď bola svedkyňa s odporkyňou na obede, zavolali odporkyňu „šéfovia“ do kancelárie, že s ňou chcú niečo riešiť. Odporkyňa preto odišla a svedkyňa sa vrátila z obeda sama a následne išla vydávať výplaty študentom do menšej kancelárie a vo vedľajšej prebiehalo stretnutie s odporkyňou. Výplaty študentom vydávala od 13.00 do 17.00 hodiny a keďže jeden zo študentov mal vo výplate nejaké nezrovnalosti, išla do kancelárie za odporkyňou. Videla, že odporkyňa sedí za stolom, nad ňou stál pán J. pán E., J. stál pri dverách a povedal, že odporkyňa príde za ňou. Tak sa aj stalo, o chvíľu prišla, vybavila študenta, svedkyňa si akurát všimla, že bola vystrašená, tak vedela, že sa niečo deje, potom sa odporkyňa opäť vrátila na stretnutie. Keď sa asi hodinu potom vrátila svedkyňa do kancelárie, videla ako si odporkyňa balí svoje osobné veci a svedkyňa mala povedať, aby si dávala pozor, aby sa niečo podobné nestalo aj jej. Svedkyňa uviedla, že pánov E. a J. vnímala ako šéfov, tak sa podľa nej aj správali, pán E. mal byť spolu s navrhovateľom prítomný aj na pracovnom pohovore so svedkyňou.

Svedkyňa Q. R. na pojednávaní dňa XX.XX.XXXX uviedla, že na stretnutí navrhovateľa a odporkyne, na ktorom mala byť uzavretá zmluva týkajúca sa predmetu konania prítomná nebola, odporkyňa ju oslovila, aby vypovedala s skutočnosťami týkajúcimi sa vzťahov vo firme SVD, tak ako ich ona vnímala, keď tam mesiac pracovala. Odporkyňa pozná z vysokej školy, stretávajú sa asi trikrát do roka, navrhovateľa pozná od odporkyne a v súvislosti s tým, že u neho pracovala. Svedkyňa uviedla, že pracovný pohovor s ňou pred prijatím do pracovného pomeru u navrhovateľa robil pán E.. Bolo to v roku 2002, niekde v kaviarni v Poluse, jej úlohou bolo rozbehnúť personálnu agendu spoločnosti. Spoločnosť vtedy začínala. Pracovnú zmluvu uzavrela s pánom J. (navrhovateľom). Prácu jej prideliť pán E., ktorý jej špecifikoval predstavu o fungovaní personálneho oddelenia. Pána J. stretla len asi dvakrát, navrhovateľ a pán E. boli vo firme stále.

Súdom poverená znalkyňa z odboru ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo a kontroling O.. C. P. v znaleckom posudku č. 18/2014 na súdom položené otázky uviedla, že :

- Pohľadávka navrhovateľa voči odporkyne nebola zachytená v knihe pohľadávok, pretože navrhovateľ takúto účtovnú knihu nevedol, hoci ju mal viesť a mala byť podľa znalkyne vykázaná aj v ultimnom stave pohľadávok k 31.12.2005 vo výkaze majetku a záväzkov, ktorý bol súčasťou daňového priznania podnikateľa za rok 2005.

- O poskytnutí pôžičky odporkyne je evidovaný v účtovníctve navrhovateľa doklad - výdavkový pokladničný doklad č. 356/2004 zo dňa 29.07.2004, na ktorom je pri podpise príjemcu hotovosti odkaz na zmluvu o pôžičke.

- Výdavkový pokladničný doklad podľa znalkyne nie je vyplnený úplne, nakoľko chýba úplná identifikácia osoby, ktorej bola hotovosť vyplatená - chýba presná adresa príjemcu, tiež ako už bolo uvedené chýba podpis a informácia o tom, pod akým poradovým číslom bol uvedený výdavkový doklad zaúčtovaný v peňažnom denníku. Ostatné náležitosti podľa záverov znalkyne doklad obsahuje.

- Navrhovateľ v rozhodnom čase, teda dňa 29.07.2004 disponoval hotovostnými peňažnými prostriedkami v sume cca 800 000 Sk, čo vyplýva z účtovných dokladov navrhovateľa, ktorý k tomuto dňu evidoval v peňažnom denníku sumu 1 022 331,68 Eur. Zostatok v pokladni k 01.07.2004 bol 222 203,48 Sk, vklady boli v peňažnom denníku do 29.07.2004 zaznamenané vo výške 950 960 Sk a hotovostné výbery vo výške 150 831,80 Sk.

- Zmluva o poskytnutí pôžičky bola uzatvorená dňa 29.07.2004 vo výške 430 000 Sk. Podľa výkazu o príjmoch a výdavkoch navrhovateľa za rok 2004 dosiahol daňové príjmy vo výške 14 477 043 Sk a daňové výdavky vo výške 14 254 479 Sk, z čoho rezultuje daňový základ 233 164 Sk. K ultimu roka, tj. k 31.12.2004

- evidoval stav pokladničnej hotovosti 343 169 Sk a stav svojich pohľadávok 1 959 800 Sk. Z výšky zostatku pohľadávok to je možné dedukovať, že poskytnutá pôžička je v nich obsiahnutá, avšak nie je to možné preukázať, keďže knihu pohľadávok navrhovateľ nevedol.

- Zmluva o pôžičke je z účtovného hľadiska prvotným účtovným dokladom, o ktorom podnikateľ robí účtovný záznam, pretože jej podpisom vzniká účtovný prípad.

- Poskytnutie pôžičky vo výške 430 000 Sk je zachytené v peňažnom denníku pod por. č. 135 a číslom dokladu 959/04 zo dňa 29.07.2004 ako hotovostný výdavok z pokladne, zaradený ako výdavok neovplyvňujúci základ dane.

Z predloženej fotokópie listiny označenej ako výpis z peňažného denníka vedeného navrhovateľom vyplynulo, že navrhovateľ v peňažnom denníku viedol pod por.č.135 z 29.7.2004 ako výdavok sumu vo výške 430 000.- Sk s textom pôžička O.. Q. (rodné meno odporkyne).

Aplikácia právnych predpisov na zistený skutkový stav:

Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom, čo znamená, že na to, aby bola platne uzavretá sa vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky, v tomto prípade peňaží dlžníkovi, inak s ňou platné právo nespája právne účinky. Ak teda nedôjde k odovzdaniu predmetu pôžičky, v prejednávacom prípade, peňažnej hotovosti, či už fyzickým odovzdaním alebo bezhotovostným prevodom zmluva o pôžičke vlastne nevznikne. Tento výklad vyplýva z právnej doktríny a má tiež oporu v ustálenej judikatúre.

K uzavretiu zmluvy o pôžičke je potrebné nielen prijatie návrhu na jej uzavretie (konsenzus strán) odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi. (rozhodnutie NS ČR, sp.zn. 21Cdo 2217/2003). Ku konsenzu strán je teda potrebné pristúpenie reálneho úkonu, ktorým je odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi.

Súd vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti s poukazom na § 132 O.s.p. a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný.

Právne posúdenie veci vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu:

Súd vec právne posúdil ako spor vzniknutý z nesplnenia zmluvne dohodnutých povinností odporkyňou, vzťah medzi účastníkmi založený Zmluvou o pôžičke zo dňa 29.07.2004 posúdil záväzkovoprávny vzťah, spravujúci sa ustanoveniami § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Podľa konštantnej judikatúry (vid' rozhodnutie NS ČR sp.zn. 25Cdo 98/2000) v konaní o vrátení pôžičky zaťažuje dôkazné bremeno preukázať, že plnenie odporcovi skutočne poskytol a tiež že plnenie bolo poskytnuté na základe zmluvy o pôžičke uzavretej s odporcom, navrhovateľa.

V prípade zmluvy o pôžičke ako právneho úkonu nejde o tzv. formálny právny úkon, čo znamená, že zákon nepredpisuje, že musí byť uzavretá v písomnej forme.

Pre posúdenie dôvodnosti nároku navrhovateľa v tomto konaní bolo teda pre súd rozhodujúce posúdenie otázky, či došlo k odovzdaniu predmetu pôžičky, konkrétne peňazí v sume 430 000 Sk, teda 14 273, 39 Eur odporkyňi a či teda skutočne došlo k uzavretiu zmluvy, tj či bol naplnený jej pojmový znak, teda odovzdanie predmetu pôžičky, keďže len za týchto podmienok mohla zmluva, hoci uzavretá v písomnej forme vyvolať účinky ktoré s ňou spája platné právo, pričom jedným z týchto účinkov je nárok veriteľa žiadať po uplynutí dohodnutej doby od dlžníka vrátenie predmetu pôžičky spolu s platne dojednaným príslušenstvom.

Navrhovateľ, povinný túto skutočnosť v konaní preukázať predložil súdu listinné dôkazy, a to fotokópiu písomného vyhotovenia Zmluvy o pôžičke zo dňa 29.07.2004, fotokópiu výdavkového pokladničného dokladu zo dňa 29.07.2004, výpis z peňažného denníka za rozhodné obdobie. Pravdivosť svojich tvrdení preukazoval tiež výpoveďami svedkov E. E. a H. J., očitých svedkov stretnutia medzi navrhovateľom a odporkyňou dňa 29.07.2004, na ktorom malo dôjsť k podpisu zmluvy o pôžičke a odovzdaniu peňazí odporkyňi, pričom práve posúdenie skutočnosti, či k odovzdaniu pôžičky odporkyňi skutočne došlo, bolo pre záver súdu o dôvodnosti nároku navrhovateľa vzhľadom na závery odvolacieho súdu rozhodujúce.

Súd v opätovnom konaní v súlade so závermi odvolacieho súdu uzavrel, že už samotné znenie článku 1 dotknutej zmluvy o pôžičke obsahuje dojednanie účastníkov konania, potvrdené ich podpismi na zmluve, že veriteľ dňom podpísania zmluvy poskytol dlžníkovi peňažné prostriedky o výške 430 000 Sk, pričom vzhľadom na závery prvostupňového súdu, ako aj súdu odvolacieho o platnosti zmluvy o pôžičke už na základe toho vyhlásenia možno prijať záver o odovzdaní peňazí odporkyňi.

Uvedené závery potvrdili aj výsluchy svedkov E. E. a H. J., ktorí vo svojich výpovediach zhodne uviedli, že boli svedkami uzavretia zmluvy o pôžičke, čo samé o sebe vzhľadom na predchádzajúce závery súdu ani sporné v opätovnom konaní nebolo, obaja však boli aj očitými svedkami odovzdania finančnej hotovosti v sume 430 000 Sk, čo bezprostredne pred súdom potvrdili, pričom žiadne závažné rozpory v ich výpovediach súdom zistené neboli.

Pokiaľ odporkyňa v konaní namietala, že obaja svedkovia boli obchodnými partnermi navrhovateľa, čo sa snažila v konaní preukázať aj výpoveďami svedkýň R. T. a Q. R. je potrebné zdôrazniť, že takáto skutočnosť v konaní preukázaná nebola, nakoľko ani jeden zo svedkov v rozhodnom čase s navrhovateľom spoločne nepodnikal, čo zhodne vyplynulo z výpovedí navrhovateľa a dotknutých svedkov a opak nevyplýval ani zo žiadneho relevantného dôkazu, či už výpisu z obchodného registra, resp. zmluvy pracovnoprávneho alebo obchodného charakteru, pričom skutočnosť, že za „šéfov“ ich považovali svedkyne odporkyne na základe ich subjektívneho vnímania pre spoľahlivý záver o určitej závislosti svedkov na navrhovateľovi a s tým súvisiaci záujem svedkov vypovedať v prospech navrhovateľa nepostačuje. Ak odporkyňa poukazovala na zaujatosť svedkov E. a J. v prospech navrhovateľa, tak pochybnosť o dôveryhodnosti je možné, na základe rovnakej úvahy, mať aj na strane

ňou navrhnutých svedkýň T. a Vaníkovej, ktoré sú tiež dlhoročné známe, resp. priateľky odporkyne, ktoré s ňou spoločne podnikali, navyiac navrhovateľ bol ich zamestnávateľ, čo tiež môže mať vplyv na ich postoj k nemu. Bez

ohľadu na vzťah navrhovateľa k svedkom je však pri hodnotení dôveryhodnosti ich výpovedí, je potrebné brať na zreteľ, že svedkovia vypovedali pred súdom priamo, boli poučení o trestnoprávnych následkoch krivej výpovede. Rozhodujúce pre hodnotenie výpovede svedkov je aj to, že súd nezistil žiaden závažný rozpor v ich výpovediach, ktorých obsah bol v podstate zhodný s výpoveďami svedkov pred Okresným súdom v Galante. Ak svedok J. vypovedal, že nebol prítomný počas celého stretnutia navrhovateľa a odporkyne a z obsahu jeho výpovede pred Okresným súdom v Galante táto skutočnosť nevyplývala súd prihliadol na to, že uvedený rozpor vedel relevantne zdôvodniť. Svedkovia sa k niektorým podrobnostiam týkajúcim sa stretnutia účastníkov nevedeli, vzhľadom na časový odstup od udalosti (takmer 10 rokov) vyjadriť, pričom svedok E. zhodne s navrhovateľom uviedol, že peniaze sa mali nachádzať v trezore a svedok J. uviedol, že nevie odkiaľ presne vzal navrhovateľ peniaze, či zo stola alebo zo šuflíka a trezor nespomenul uvedené je možné logicky vysvetliť práve tým, že od stretnutia už uplynul dlhý čas a je preto prirodzené, že určité skutočnosti si svedkovia už nemôžu pamätať. Výpovede svedkov však neboli jediným dôkazom, ktorým navrhovateľ preukazoval svoj nárok, preto ich súd vyhodnotil v súvislosti s ostatnými zistenými skutočnosťami na základe čoho dospel k záveru, že aj svedecké výpovede potvrdili tvrdenia navrhovateľa, skutočnosti vyplývajúce z obsahu vykonaných listinných dôkazov (zmluva o pôžičke, výdavkový doklad, záznam o pôžičke v peňažnom denníku), ako aj z výsledkov znaleckého dokazovania.

Tvrdenia navrhovateľa o odovzdaní predmetu pôžičky vo výške 430 000 Sk odporkyne sú ako súd spomenul, aj v súlade s výsledkami znaleckého dokazovania nariadeného na návrh odporkyne, keď zo záverov znalkyne jednoznačne vyplývala skutočnosť, že navrhovateľ v čase poskytnutia pôžičky odporkyne, tj. dňa 29.07.2004 disponoval dostatočnou finančnou hotovosťou, ktorá mu reálne umožňovala poskytnúť pôžičku vo výške 430 000 Sk odporkyne. Vo svetle vykonaného dokazovania tak bola odstránená pochybnosť vyvolaná námietkou odporkyne, spočívajúcou v tvrdení, že navrhovateľ nedisponoval dostatočnou finančnou hotovosťou na zaplatenie výplat študentom vyplácaných v ten istý deň, aj poskytnutie sumy 430 000 Sk odporkyne.

Po vykonaní a vyhodnotení všetkých navrhovateľom označených skutočností a navrhnutých dôkazov súd dospel k záveru, že navrhovateľ v konaní uniesol dôkazné bremeno a v konaní preukázal, že medzi navrhovateľom a odporkyňou došlo k odovzdaniu predmetu pôžičky.

Súd sa už v pôvodnom konaní prejudiciálne zaoberal platnosťou zmluvy, pričom uzavrel, ako už bolo uvedené, že zmluva o pôžičke uzavretá medzi navrhovateľom a odporkyňou dňa 29.07.2004 je platným právnym úkonom, s ktorým záverom sa stotožnil aj odvolací súd a prvostupňový súd viazaný týmto záverom odvolacieho súdu sa už platnosťou zmluvy v ďalšom konaní nezaoberal.

Pokiaľ ide o námietku odporkyne založenú na skutočnosti, že navrhovateľ pôžičku neevidoval v knihe pohľadávok, z čoho malo podľa odporkyne vyplývať, že pohľadávka navrhovateľa voči nej neexistuje, súd ju vyhodnotil so zreteľom na všetky závery vykonaného dokazovania za nedôvodnú a nespôsobilú zvrátiť skutkový stav v prospech odporkyne a to z dôvodu, že skutočnosť, že navrhovateľ si nesplnil svoju povinnosť v zmysle príslušných právnych predpisov viesť riadne svoje účtovníctvo nemôže mať vplyv pre posúdenie dôvodnosti jeho nároku v tomto konaní. Znalecké dokazovanie nariadené síce na návrh odporkyne, nebolo ani zamerané na zistenie tejto skutočnosti. Účelom nariadenia znaleckého dokazovania bolo výlučne zistiť, či vzhľadom na stav hotovostných peňažných prostriedkov k rozhodnému dňu bolo poskytnutie sumy 430 000 Sk odporkyne v kontexte s ostatnými zistenými skutočnosťami reálne možné.

Výšku poskytnutého plnenia navrhovateľom posúdil súd rovnako za riadne preukázanú, pričom odporkyňa v konaní samotnú výšku poskytnutej pôžičky ani nespochybovala, keď popierala poskytnutie pôžičky ako takej.

Navrhovateľ si v konaní súčasne so žalovanou istinou uplatnil aj jej príslušenstvo pozostávajúce s úroku z omeškania vo výške 6% ročne od 30.07.2005 do zaplatenia.

Podľa § 517 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka dlžník je v omeškaní, ak nespĺní riadne a včas svoj dlh.

Podľa §517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa §3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že odporkyňa sa dostala s plnením svojho dlhu voči navrhovateľovi do omeškania, preto súd v súlade s §517 Občianskeho zákonníka a nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. priznal navrhovateľovi aj úrok z omeškania 6% ročne z dlžnej sumy, pričom výška úroku zodpovedá dvojnásobku diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska ku dňu 30.07.2005, teda prvému dňu omeškania, čo je deň nasledujúci po uplynutí času, na ktorý bola pôžička odporkyni navrhovateľom poskytnutá (365 dní).

Sumarizujúc všetky uvedené závery súd posúdil nárok navrhovateľa za dôvodný v celom rozsahu a navrhovateľovi priznal proti odporkyni právo na vrátenie sumy 14 273,39 Eur spolu s 6% úrokom z omeškania ročne od 30.07.2005 do zaplatenia.

O trovách konania rozhodol súd s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, umožňujúce súdu rozhodnúť o trovách konania do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Bratislave.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že :

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona.